

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 24S/31/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6020200086
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Datlová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6020200086.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako správny súd, v právnej veci žalobkyne: Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská komora exekútorov - Disciplinárna komisia, Disciplinárny senát č. 2 DS so sídlom Šustekova 39, 851 04 Bratislava, za účasti ďalšej účastníčky konania H.. R. U., súdnej exekútorke, Exekútorový úrad Q. M. so sídlom U.. X, XXX XX Q. M., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. : DK 20/2017 zo dňa 16. januára 2018 takto

rozhodol:

Žalobu o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

I. Ministerka spravodlivosti SR, ako navrhovateľka, (ďalej len „žalobkyňa“) doručila dňa 13. októbra 2017 Slovenskej komore exekútorov návrh na začatie disciplinárneho konania proti H.. R. U., súdnej exekútorke so sídlom Exekútorového úradu v Q. M., U. ul. č. X (ďalej len „ďalšia účastníčka“) pre porušenie § 64 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „EP“ alebo „Exekučný poriadok“), čím sa mala dopustiť disciplinárneho previnenia podľa § 220 ods. 1 Exekučného poriadku. Žalobkyňa navrhla, aby ju žalovaný uznal vinnou zo spáchania disciplinárneho previnenia a uložil jej disciplinárne opatrenie podľa § 221 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, a to peňažnú pokutu vo výške 300,- EUR. Vo veci bolo vykonané ústne pojednávanie a Disciplinárny senát č. 2 DS Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. k. DK 20/2017 rozhodol tak, že: „Disciplinárne obvinená súdna exekútorka H.. R. U., Exekútorový úrad Q. M., U.. X nie je vinná zo spáchania skutku podľa § 220 Exekučného poriadku pre zavinené porušenie povinností súdneho exekútora pri výkone činnosti súdneho exekútora, ktorého sa mala dopustiť tým, že ako súdna exekútorka v exekučnom konaní sp. zn. EX 151/2014 vedenom v prospech oprávneného: T. T. proti povinnej: J. 2 4 S / 3 1 / 2 0 2 0 - 2 -

U., vydala dňa 7. júna 2016 príkaz na zriadenie exekučného záložného práva na nehnuteľnosti vo vlastníctve povinnej a to:

1. parcela č. XXX/X, XXX/X, XXX/X a XXX/X zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie A. (spoluvlastnícky podiel 2/24)
2. parcela č. XX/X, XX/X a XX/X zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/2)
3. parcela č. XXX/X, XXXX a XXXX/X zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/3)
4. parcela č. XXX/X zapísané na LV č. XXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/3)
5. rodinný dom na parcele č. XX/X zapísaný na LV č. XXXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/1)
6. parcela č. XX, parcela č. XX, rodinný dom na parcele č. XX zapísané na LV č. XXXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/2)

7. parcela č. XXX/X a parcela č. XXX/X zapísané na LV č. XXXX, katastrálne územie X. (spoluvlastnícky podiel 1/3), pretože konanie obvinenej podľa skutku uvedeného v návrhu na začatie disciplinárneho konania nie je disciplinárnym previnením, za čo sa jej disciplinárne opatrenie neukladá". Zároveň žalovaný rozhodol, že „Náhradu výdavkov na disciplinárne konanie znáša Slovenská komora exekútorov" (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“).

2. Správnu žalobou doručenu správne mu súdu 9. marca 2018 sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného a vrátenia veci na ďalšie konanie tvrdiac, že jeho rozhodnutie je nezákonné, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázala na § 3, § 167 ods. 2 Exekučného poriadku, a najmä na druhú vetu §-u 64 Exekučného poriadku, s tým, že do Exekučného poriadku bola zavedená s účinnosťou od 1. júla 2014 ako pretavenie ústavného princípu primeranosti v exekúcii, ktorej účelom bolo zabezpečiť, aby súdny exekútor postupoval v súlade s princípom primeranosti nielen pri výbere spôsobu vykonania exekúcie, ale aj v súvislosti s trovami exekúcie pri jednotlivých zabezpečovacích úkonoch. Žalobkyňa tvrdila, že ďalšia účastníčka postupovala zjavne v rozpore so zásadou primeranosti, účelnosti a efektívnosti exekučného konania, keď exekúciu na vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 461,35 EUR s príslušenstvom vykonávala len zrážkami z dôchodku povinnej vo výške 15,50 EUR mesačne a nepristúpila k výkonu exekúcie iným spôsobom, napr. predajom nehnuteľnosti, hoci zriadením exekučného záložného práva na 17 nehnuteľností povinnej navýšila svoju odmenu v exekučnom konaní o 564,23 EUR. Účelovosť jej konania (navýšenie odmeny) vyvodila zo skutočnosti, že exekučné záložné právo zriadila aj na nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX, v ktorej má povinná trvalý pobyt, a teda je s ohľadom na výšku vymáhanej pohľadávky v zmysle § 63 ods. 2 Exekučného poriadku nepredajná. Uzavrela, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým ďalšiu účastníčku neuznal vinnou zo spáchania 2 4 S / 3 1 / 2 0 2 0 - 3 -

disciplinárneho previnenia, pretože skutok, ktorý jej bol kladený za vinu (bod 1/ tohto uznesenia) nepovažoval za disciplinárne previnenie, pretože ním nebol porušený § 64 Exekučného poriadku, bolo založené na nesprávnom právnom posúdení veci, a preto je nezákonné.

3. Žalovaný vo vyjadrení k podanej správnej žalobe uviedol, že svoje rozhodnutie považuje za skutkovo aj vecne správne, zodpovedajúce zákonu so zohľadnením všetkých okolností konania.

4. Ďalšia účastníčka v písomnom vyjadrení k správnej žalobe žiadala, aby ju správny súd v zmysle § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) odmietol, pretože žalobkyňa jej neprekázala žiadne porušenie zákona. Tvrdila, že zriadenie exekučného záložného práva nie je spôsobom vykonania exekúcie, pretože nie je zahrnuté medzi taxatívne vymedzené spôsoby vykonania exekúcie uvedené v § 63 ods. 1 Exekučného poriadku. Poukázala tiež na to, že žalobkyňa neuviedla žiadne konkrétne zákonné ustanovenie, ktoré mala zriadením exekučného záložného práva porušiť a svoju žalobu založila na zásade „primeranosti a nepomere k vymáhanej pohľadávke“, pričom princíp primeranosti, ani princíp výberu z množstva nehnuteľností povinného pri zriaďovaní exekučného záložného práva, nie je v zákone jasne definovaný. Ohradila sa aj voči tvrdeniu žalobkyne, že exekučné záložné právo založila účelovo, pretože jednak odmenu súdneho exekútora za zriadenie exekučného záložného práva určuje vyhláška žalobkyne a jednak v čase jeho zriadenia neboli v rámci vykonávanej exekúcie vymožené od povinnej žiadne finančné prostriedky.

5. Krajský súd v Banskej Bystrici preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní rozsudkom č. k. 24S/46/2018-39 z 31. júla 2018 rozhodol tak, že „Rozhodnutie disciplinárneho senátu č. 2 DS Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov č. k. DK 20/2017 zo 16. januára 2018 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva. Ďalšej účastníčke náhradu trov konania nepriznáva“. Dospel k záveru, že žalobou napadnuté rozhodnutie bolo nezákonné, pretože bolo vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Konštatoval, že žalovaný pri rozhodovaní o podanom disciplinárnom návrhu chybné vyložil § 64 Exekučného poriadku, keď dospel k záveru, že zásada primeranosti v exekučnom konaní sa nevzťahuje na zriadenie exekučného záložného práva. Krajský súd bol toho názoru, že naplnením podmienky primeranosti vykonávania exekúcie je len taký postup a úkony súdneho exekútora, ktoré sú spôsobilé v rozsahu dostatočnom pre vymoženie exekučným titulom uloženej povinnosti jej vymoženie zabezpečiť. Neakceptoval záver žalovaného, že požiadavka primeranosti bola zachovaná, a to vzhľadom na výšku vymáhanej povinnosti (461,35 EUR) a počet nehnuteľností, na ktoré bolo ďalšou účastníčkou konania zriadené exekučné záložné právo. Správny súd konštatoval, že hoci princíp „primeranosti“ 2 4 S / 3 1 / 2 0 2 0 - 4 -

nie je v zákone exaktne definovaný, jeho obsah je daný účelom exekučného konania, ktorým je zabezpečenie núteného výkonu exekučného titulu spôsobom, ktorý je na daný účel dostačujúci. Aj

bez jasne definovaného pojmu „primeranosti“ sa ďalšia účastníčka konania, ako osoba vykonávajúca právomoci štátu, musí s touto otázkou vysporiadať v súlade s požiadavkami na výkon jej funkcie.

6. Pred začatím prieskumu a vydaním označeného rozhodnutia (bod 5) sa konajúci správny súd zaoberal otázkou, či žalobkyňa bola oprávnenou osobou na podanie predmetnej správnej žaloby a napriek tomu, že nie je v zmysle § 2 ods. 1, 2 SSP takou fyzickou, resp. právnickou osobou, ktorej práva alebo právom chránené záujmy boli, resp. mohli byť porušené alebo priamo dotknuté žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného, dospel k záveru, že na podanie správnej žaloby ju oprávňovala skutočnosť, že bola účastníčkou preskúmaného administratívneho konania, ktoré bolo začaté na jej podnet. Keďže rozhodnutie žalovaného vydané v administratívnom konaní, ktorého bola účastníčkou označila za nezákonné, mala podľa krajského súdu právo byť účastníčkou preskúmaného konania, aby mala možnosť dosiahnuť nápravu tvrdeného nezákonného stavu. Zároveň konštatoval, že v tejto otázke nie je rozhodovacia činnosť súdov rovnaká, avšak zjednocujúce stanovisko doposiaľ nebolo zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí.

7. Najvyšší súd SR, ako kasačný súd, na základe žalovaným podanej kasačnej sťažnosti preskúmal rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/46/2018-39 zo dňa 31. júla 2018 ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovaného bola dôvodná, pretože žalobkyňa nebola v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR aktívne legitimovanou osobou na podanie správnej žaloby. Uviedol, že krajský súd nerozhodol v súlade s právnou úpravou účinnou v čase jeho rozhodovania a odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, a preto kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby v ďalšom konaní vo veci opätovne rozhodol v súlade s jeho záväzným právnym názorom, ktorý vyslovil v tejto veci v Rozsudku 4 Asan/13/2019 zo dňa 14. januára 2020.

8. K žalovaným namietanému nedostatku aktívnej procesnej legitímácie žalobkyne na podanie správnej žaloby Najvyšší súd SR poukázal na viaceré svoje rozhodnutia, ktorých predmetom bolo posúdenie otázky aktívnej procesnej legitímácie ministerky spravodlivosti SR z dôvodu odmietnutia správnych žalôb ako podaných zjavne neoprávnenou osobou podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP a citoval relevantné časti odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Asan/17/2019 zo dňa 4. júla 2019 (bod 24 rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Asan/13/2019 zo dňa 14. januára 2020). Okrem iného uviedol, že : „Z právnej úpravy vyplýva, že správne súdnictvo slúži predovšetkým na ochranu tých osôb, ktoré boli rozhodnutím alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátené na svojich právach. 2 4 S / 3 1 / 2 0 2 0 - 5 -

Zákonodarca ustanovil obmedzenia a podmienky súdnej kontroly v správnom súdnictve v Správnom súdnom poriadku. Na aktívnu legitímáciu na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a opatrenia orgánu verejnej správy na základe správnej žaloby nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe vyjadrené a podložené a aspoň potenciálne možné. Účel ochrany, ktorú poskytuje správne súdnictvo pri správnej žalobe v zmysle § 177 ods. 1 SSP je spojený s prepojením dopadu rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy na subjektívne práva žalobcu. Ochrany subjektívnych práv sa môžu dovoliavať len tie subjekty, o ktorých práva, právom chránené záujmy a povinnosti ide. Výnimky z uvedeného sú vymedzené v § 177 ods. 2 SSP, keď správna žaloba nesmeruje k ochrane subjektívnych práv, ale k ochrane zákonnosti, ktorej sa môže domáhať len prokurátor, alebo subjekt na to výslovne oprávnený zákonom (napr. zainteresovaná verejnosť v oblasti životného prostredia a subjekty uvedené v § 41 ods. 11 zákona č. 292/2014 Z. z.). Minister spravodlivosti nie je v zmysle § 177 ods. 2 SSP osobitným subjektom na podanie správnej žaloby, a preto nemá aktívnu procesnú legitímáciu na podanie predmetnej správnej žaloby. Na uvedenom nič nemení ani tá skutočnosť, že má právo iniciovať disciplinárne konanie, pretože čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky mu negarantuje výsledok disciplinárneho konania v súlade s podaným návrhom a ani možnosť podrobiť administratívne rozhodnutie, vydané v disciplinárnom konaní, súdному preskúmaniu žalobou v rámci správneho súdnictva“.

9. Riadiac sa vysloveným záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu SR Krajský súd v Banskej Bystrici v ďalšom konaní skúmal splnenie procesných podmienok konania a dospel k záveru, že žalobkyňa nemá aktívnu legitímáciu na podanie predmetnej správnej žaloby, ktorou sa domáha

preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného (bod 1). Preto správnu žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP odmietol ako správnu žalobu podanú zjavne neoprávnenou osobou.

10. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

11. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na 2 4 S / 3 1 / 2 0 2 0 - 6 -

správnom súde.

12. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne súdy v správnom súdnictve preskúmavajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 98 ods.1 písm. e) SSP správny súd uznesením odmietne žalobu, ak bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

14. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

15. Podľa § 177 ods. 2 SSP ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom.

16. Podľa § 178 ods. 1, 2, 3 SSP (1) Žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

(2) Prokurátor môže podať správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, ak orgán verejnej správy nevyhovel jeho protestu a nezrušil ním napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie.

(3) Zainteresovaná verejnosť je oprávnená podať správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, ak tvrdí, že tým bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia.

17. Podľa § 194 ods. 1, 2 SSP (1) Správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

(2) Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

18. Správna žaloba žalobkyne v prejednávanej veci je správnu žalobou vo veciach správneho trestania (§ 194 ods. 1 SSP). Vo vzťahu k tejto správnej žalobe sa na základe § 194 ods. 2 SSP aplikujú subsidiárne aj ustanovenia týkajúce sa všeobecnej správnej žaloby. Právna úprava správnej žaloby vo veciach správneho trestania neobsahuje osobitné vymedzenie pojmu žalobca, preto sa subsidiárne použije právna úprava všeobecnej správnej žaloby.

19. Z koncepcie správneho súdnictva, ktorá je zrejماً z § 2 ods. 2 SSP a vo vzťahu k správnym žalobám osobitne aj z § 177 ods. 2 SSP je zrejماً, že úlohou správneho súdu je 2 4 S / 3 1 / 2 0 2 0 - 7 -

poskytovať ochranu subjektívnym právam a právom chráneným záujmom fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Základom tejto koncepcie je čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

20. Na uvedené nadväzuje aj vymedzenie subjektu žalobcu v § 178 ods. 1 SSP. Žalobcom môže byť len fyzická alebo právnická osoba, u ktorej musia byť kumulatívne splnené dve podmienky:

- postavenie účastníka v administratívnom konaní, v ktorom bolo vydané žalované rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy,
- tvrdené ukrátenie na subjektívnych právach spojené s vydaním žalovaného rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy.

21. Z toho vyplýva, že nie každý účastník administratívneho konania je oprávnený na podanie správnej žaloby. Oprávneným na podanie správnej žaloby je len taký účastník administratívneho konania, ktorý tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bol rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

Tomu zodpovedá aj § 61 písm. a/ SSP, v ktorom je vymedzené, že žaloba je procesný úkon, ktorým fyzická alebo právnická osoba uplatňuje právo na súdnu ochranu porušeného alebo priamo dotknutého práva alebo právom chráneného záujmu.

22. Výnimkou, kedy správna žaloba nesmeruje k ochrane subjektívnych práv a záujmov, je správna žaloba prokurátora a iného subjektu výslovne oprávneného zákonom (§ 177 ods. 2 SSP). Iným subjektom je napr. zainteresovaná verejnosť, alebo subjekty v zmysle § 41 ods. 11 zák. č. 292/2014 Z. z. o príspevku z európskych štrukturálnych a investičných fondov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Osobitnej povahy uvedených žalobcov zodpovedá definícia žaloby v § 61 písm. b/ a c/ SSP. Správna žaloba prokurátora smeruje k uplatňovaniu ochrany zákonnosti a správna žaloba zainteresovanej verejnosti smeruje k ochrane verejného záujmu v oblasti životného prostredia.

23. Žalobkyňa v prejednávanej veci nie je prokurátorom, nie je ani zainteresovanou verejnosťou a oprávnenie na podanie správnej žaloby jej nevyplýva ani z iného osobitného predpisu. Je nepochybné, že žalobkyňa bola účastníčkou administratívneho konania ako navrhovateľka disciplinárneho konania proti súdnej exekútorky (ďalšej účastníčke konania) a týmto svojím návrhom realizovala svoje verejnomocenské oprávnenie vyplývajúce jej z § 223 ods. 2 Exekučného poriadku. Napriek tomu, že žalobkyňa bola účastníčkou administratívneho konania (v postavení navrhovateľa), abscentuje u nej splnenie druhej podmienky stanovenej v § 178 ods. 1 SSP, ktorej splnenie sa kumulatívne vyžaduje pre aktívnu legitimitáciu na podanie správnej žaloby, a to, že rozhodnutím žalovaného bola ukrátená na svojich subjektívnych právach alebo právom chránených záujmoch. Napadnuté 2 4 S / 3 1 / 2 0 2 0 - 8 -

rozhodnutie žalovaného, ktoré bolo vydané v disciplinárnom konaní neovplyvnilo právnu pozíciu žalobkyne a ani nespôsobillo zmenu jej vlastného právneho postavenia. Uvedeným záverom správneho súdu zodpovedá aj Uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2012 zo dňa 27. 06. 2012, ako aj Uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 242/2011 zo dňa 09. 06. 2011, I. ÚS 166/2011 zo dňa 09. 06. 2011, II. ÚS 259/2011 zo dňa 04. 07. 2012 a IV. ÚS 228/2011 zo dňa 02. 06. 2011 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, vo vzťahu ku ktorým Ústavný súd SR rozhodoval.

24. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach dospel k záveru, že nestačí, aby bol žalobca účastníkom správneho konania, ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania napadnutým rozhodnutím, ako aj postupom orgánu verejnej správy na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak podľa ústavného súdu nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Samotné postavenie účastníka v administratívnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie. Podľa ústavného súdu sa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR veta in fine vzťahuje na situácie, keď zákonodarca obmedzí možnosť súdneho prieskumu správnych rozhodnutí určitého druhu. Práve z dôvodov uvedených v označených uzneseniach ústavného súdu a rešpektujúc záväzný právny názor, ktorý bol v tejto veci vyslovený kasačným súdom (bod 7 a 8 tohto rozsudku) sa správny súd odklonil od svojho predchádzajúceho právneho názoru (bod 6), ktorým neboli zohľadnené závery Ústavného súdu SR.

25. Vychádzajúc z vyššie uvedeného dospel správny súd k záveru, že žalobkyňa nie je aktívne legitimovaná na podanie správnej žaloby. Napriek tomu, že bola účastníčkou administratívneho konania, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie žalovaného, ktorého súdneho prieskumu sa správnu žalobou domáhala, nebola v tomto konaní postupom žalovaného a ani jeho výslovným rozhodnutím ukrátená na svojich subjektívnych právach alebo právom chránených záujmoch. Oprávnenie žalobkyne na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti súdnej exekútorky (ďalšej účastníčke) je verejnomocenským oprávnením, ktoré nemožno zaradiť do sféry subjektívnych práv požívajúcich právnu ochranu v správnom súdnictve. Oprávnenie ministra spravodlivosti na iniciovanie disciplinárneho konania proti súdnej exekútorky nenesie znaky subjektívneho práva patriaceho fyzickej alebo právnickej osobe, zasiahnutím do ktorého by nastala nepriaznivá zmena v jej právnom postavení. Uvedené iniciačné oprávnenie žalobkyne bolo zachované, o čom svedčí prejednanie jej návrhu na začatie disciplinárneho konania proti ďalšej účastníčke žalovaným. Avšak výsledok takéhoto uplatnenia verejnej moci žalobkyne v podobe napadnutého rozhodnutia žalovaného nemožno preskúmať správnym súdom, pretože by sa tým žalobkyne poskytla právna ochrana, ktorá jej v súlade s objektívnym právom nepatrí (§ 2, § 177 ods. 1, 2, § 178 ods. 1 SSP). Úlohou správneho súdnictva totiž nie je ochrana „subjektívnych práv“ orgánov verejnej moci pred inými orgánmi verejnej moci. 2 4 S / 3 1 / 2 0 2 0 - 9 -

26. Správny súd zdôrazňuje, že na podanie správnej žaloby je oprávnený len taký účastník disciplinárneho konania, ktorý sa domáha ochrany svojich subjektívnych práv, na ktorých bol ukrátený.

To znamená, že správnu žalobu nemôže podať akýkoľvek účastník administratívneho konania (disciplinárneho konania), najmä nie ten, ktorý nedisponuje takými subjektívnymi právami, ktoré by mohli byť porušené alebo ohrozené. Samotné postavenie žalobkyne ako účastníčky disciplinárneho konania preto nestačí. Žalobkyni nesvedčí aktívna žalobná legitímácia ani podľa § 177 ods. 2 SSP, pretože tak nestanovuje zákon. Citované ustanovenie nie je možné vykladať neprimerane extenzívne, pretože ide o princíp, ktorého normatívne vymedzenie striktné vyžaduje výslovné oprávnenie zákonom. Právo disciplinárnej iniciatívy tak, ako ho vymedzuje Exekučný poriadok v § 223, obsahovo nezodpovedá súčasnému výslovnému založeniu oprávnenia žalobkyne na podanie správnej žaloby proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie.

27. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania správny súd uplatnil všeobecnú zásadu stanovenú v § 170 písm. a/ SSP, v zmysle ktorej žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak žaloba bola odmietnutá. Správny súd nezistil a ani nemal preukázané splnenie podmienok na aplikáciu § 171 SSP.

Toto rozhodnutie prijal správny súd pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť (§ 439 ods. 1 SSP a § 439 ods. 2, 3 SSP a contrario).

O kasačnej sťažnosti rozhoduje kasačný súd - Najvyšší súd SR (§ 438 ods. 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť je potrebné podať na Krajskom súde v Banskej Bystrici (§ 444 SSP) v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia oprávnenému subjektu (§ 443 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť podaná v listinnej podobe musí byť podaná v potrebnom počte vyhotovení (§ 56 ods. 3 SSP).

Podľa § 445 ods. 1, 2 SSP (1) V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť a) označenie napadnutého rozhodnutia, b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (2) Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa § 449 ods. 1, 2 SSP (1) Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. (2) Povinnosti podľa odseku 1 neplatia, ak

a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, 2 4 S / 3 1 / 2 0 2 0 - 10 -

b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.